

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 4602/2564

พนักงานอัยการจังหวัดโจทก์ นาย ท. กับพวกจำเลย

กฎหมายที่เกี่ยวข้อง พ.ร.บ.คนเข้าเมือง พ.ศ. 2522 มาตรา 64, ป.วิ.อ. มาตรา 39, พ.ร.บ.วิธีพิจารณาคดีค้ามนุษย์ พ.ศ. 2559 มาตรา 8, พ.ร.บ.ป้องกันและปราบปรามการค้ามนุษย์ พ.ศ. 2551 มาตรา 4, พ.ร.บ.ป้องกันและปราบปรามการค้ามนุษย์ พ.ศ. 2551 มาตรา 6, พ.ร.บ.ป้องกันและปราบปรามการค้ามนุษย์ พ.ศ. 2551 มาตรา 9, พ.ร.บ.ป้องกันและปราบปรามการค้ามนุษย์ พ.ศ. 2551 มาตรา 10, พ.ร.บ.ป้องกันและปราบปรามการค้ามนุษย์ พ.ศ. 2551 มาตรา 11, พ.ร.บ.ป้องกันและปราบปรามการค้ามนุษย์ พ.ศ. 2551 มาตรา 52, ป.อ. มาตรา 33, ป.อ. มาตรา 83, ป.อ. มาตรา 91, ป.อ. มาตรา 310, ป.อ. มาตรา 78, ป.อ. มาตรา 90, ป.วิ.อ. มาตรา 158, พ.ร.บ.ป้องกันและปราบปรามการค้ามนุษย์ พ.ศ. 2559 มาตรา 35

ย่อ / หลักกฎหมาย

ความผิดฐานสมคบกันตั้งแต่สองคนขึ้นไปเพื่อกระทำความผิดฐานค้ามนุษย์ ฐานร่วมกันตั้งแต่สามคนขึ้นไปกระทำความผิดฐานค้ามนุษย์ และฐานร่วมกันหน่วงเหนี่ยวหรือกักขังผู้อื่นในคดีนี้ เป็นความผิดคนละประเภทกับความผิดฐานรับคนต่างด้าวที่หลบหนีเข้าเมืองโดยผิดกฎหมายให้เข้าพักอาศัยโดยซ่อนเร้นให้พ้นจากการจับกุมตาม พ.ร.บ. คนเข้าเมือง พ.ศ.2522 มาตรา 64 และยังเป็นความผิดสำเร็จในตัวเองต่างกันโดยอาศัยเจตนาแตกต่างแยกจากกันได้ นอกจากนี้ยังเป็นความผิดต่อกฎหมายคนละฉบับซึ่งมีองค์ประกอบแห่งความผิดแตกต่างกันด้วย ทั้งเจตนาในการกระทำความผิดก่อให้เกิดผลที่ต่างกัน สามารถแยกเจตนาในการกระทำความผิดออกจากกันได้ แม้กระทำความผิดในคราวเดียวกัน ก็เป็นคนละกรรมกัน กรณีมิใช่โจทก์นำการกระทำความผิดเดียวกันมาแยกฟ้องเป็น 2 คดี เมื่อ

คำพิพากษา

โจทก์ฟ้องและศาลพิพากษาลงโทษจำเลยตาม พ.ร.บ.คนเข้าเมือง พ.ศ.2522 คดียอมเสร็จเด็ดขาดไปเฉพาะกระทงความผิดดังกล่าวเท่านั้น ส่วนกระทงความผิดอื่นในคดีนี้ยังไม่ได้มีการวินิจฉัยในเนื้อหาความผิด จะถือว่ามีคำพิพากษาเสร็จเด็ดขาดไปแล้วหาได้ไม่ โจทก์จึงฟ้องจำเลยเป็นคดีนี้ได้ไม่เป็นฟ้องซ้ำ และสิทธินำคดีอาญามาฟ้องของโจทก์ไม่ระงับไปตาม ป.วิ.อ. มาตรา 39 (4) ประกอบ พ.ร.บ.วิธีพิจารณาคดีค้ามนุษย์ พ.ศ.2559 มาตรา 8 วรรคหนึ่ง โจทก์ฟ้องขอให้ลงโทษจำเลยทั้งสี่ตามพระราชบัญญัติป้องกันและปราบปรามการค้ามนุษย์ พ.ศ.2551 มาตรา 4, 6, 9, 10, 11, 52 ประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 33, 83, 91, 310 และริบของกลาง จำเลยทั้งสี่ให้การปฏิเสธ ระหว่างพิจารณาโจทก์ยื่นคำร้องขอให้บังคับจำเลยทั้งสี่ร่วมกันชดใช้ค่าสินไหมทดแทนเนื่องมาจากการกระทำความผิดฐานค้ามนุษย์ โดยชดใช้ให้ผู้เสียหายที่ 1 ถึงที่ 3 เป็นเงินคนละ 144,000 บาท และผู้เสียหายที่ 4 เป็นเงิน 135,000 บาท จำเลยทั้งสี่ให้การในคดีส่วนแพ่งขอให้ยกคำร้อง ศาลชั้นต้นพิพากษาว่า จำเลยที่ 1 มีความผิดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 310 (ที่ถูก มาตรา 310 วรรคแรก (เดิม)) พระราชบัญญัติป้องกันและปราบปรามการค้ามนุษย์ พ.ศ.2551 มาตรา 6 (1) (2) (เดิม) (ที่ถูก มาตรา 6 (2) (เดิม)), 9 วรรคสอง, 10 วรรคหนึ่ง, 52 วรรคสอง และวรรคสาม (เดิม) (ที่ถูก ประกอบประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 83) การกระทำของจำเลยที่ 1 เป็นการกระทำความผิดเดียวเป็นความผิดต่อกฎหมายหลายบท ให้ลงโทษฐานร่วมกัน

ตั้งแต่สามคนขึ้นไปเพื่อกระทำความผิดฐานค้ามนุษย์ โดยกระทำแก่บุคคลอายุไม่เกินสิบห้าปี จำคุก 12 ปี ทางนำสืบของจำเลยที่ 1 เป็นประโยชน์แก่การพิจารณา มีเหตุบรรเทาโทษ ลดโทษให้หนึ่งในสามตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 78 คงจำคุก 8 ปี ให้จำเลยที่ 1 ชำระเงินแก่ผู้เสียหายทั้งสิ้นคนละ 20,000 บาท ค่าขอส่วนแพ่งอื่นให้ยก ค่าฤชาธรรมเนียมให้เป็นพับ ยกฟ้องโจทก์สำหรับจำเลยที่ 2 ถึงที่ 4 ทรัพย์สินเคลื่อนที่ 1 เครื่อง ของกลางพร้อมซิมการ์ดของจำเลยที่ 1 และคืนทรัพย์สินเคลื่อนที่ 1 เครื่อง ของกลางพร้อมซิมการ์ดแก่จำเลยที่ 2 โจทก์และจำเลยที่ 1 อุทธรณ์ศาลอุทธรณ์แผนกคดีค้ามนุษย์พิพากษาแก้เป็นว่า จำเลยที่ 3 และที่ 4 มีความผิดตามพระราชบัญญัติป้องกันและปราบปรามการค้ามนุษย์ พ.ศ.2551 มาตรา 6 (2) (เดิม), 9 วรรคหนึ่ง และวรรคสอง, 10 วรรคหนึ่ง, 52 วรรคสอง และวรรคสาม (เดิม) ประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 310 วรรคแรก (เดิม) (ที่ถูก ประกอบประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 83) และจำเลยที่ 1 มีความผิดตามพระราชบัญญัติป้องกันและปราบปรามการค้ามนุษย์ พ.ศ.2551 มาตรา 9 วรรคหนึ่งด้วยการกระทำของจำเลยที่ 1 ที่ 3 และที่ 4 เป็นความผิดหลายกรรมต่างกัน ให้ลงโทษทุกกรรมเป็นกระทงความผิดไปตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 91 ฐานสมคบโดยการตกลงกันตั้งแต่สองคนขึ้นไปเพื่อกระทำความผิดฐานค้ามนุษย์โดยได้กระทำแก่บุคคลอายุเกินสิบห้าปี แต่ไม่ถึงสิบแปดปี และฐานสมคบโดยการตกลงกันตั้งแต่สองคนขึ้นไปเพื่อกระทำความผิดฐานค้ามนุษย์โดยได้กระทำแก่บุคคลอายุไม่เกินสิบห้าปี เป็นการกระทำความผิดเดียวเป็นความผิดต่อกฎหมายหลายบท ให้ลงโทษฐานสมคบโดยการตกลงกันตั้งแต่สองคนขึ้นไปเพื่อกระทำความผิดฐานค้ามนุษย์โดยได้กระทำแก่บุคคลอายุไม่เกินสิบห้าปี ซึ่งเป็นกฎหมายบทที่มีโทษหนักที่สุดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 90 จำคุกคนละ 4 ปี ฐานร่วมกันตั้งแต่สามคนขึ้นไปกระทำความผิดฐานค้ามนุษย์โดยได้กระทำแก่บุคคลอายุเกินสิบห้าปี แต่ไม่ถึงสิบแปดปี 3 กระทง ฐานร่วมกันตั้งแต่สามคนขึ้นไปกระทำความผิดฐานค้ามนุษย์โดยได้กระทำแก่บุคคลอายุไม่เกินสิบห้าปี 1 กระทง ซึ่งความผิดทั้งสองฐานนี้กับความผิดฐานร่วมกันหน่วงเหนี่ยวหรือกักขังหรือการทำให้ผู้อื่นปราศจากเสรีภาพในร่างกายเป็นการกระทำความผิดเดียวเป็นความผิดต่อกฎหมายหลายบท ให้ลงโทษฐานร่วมกันตั้งแต่สามคนขึ้นไปกระทำความผิดฐานค้ามนุษย์โดยได้กระทำแก่บุคคลอายุไม่เกินสิบห้าปี (ที่ถูก และฐานช่วยกันตั้งแต่สามคนขึ้นไปกระทำความผิดฐานค้ามนุษย์ โดยได้กระทำแก่บุคคลอายุเกินสิบห้าปี แต่ไม่ถึงสิบแปดปีตามพระราชบัญญัติป้องกันและปราบปรามการค้ามนุษย์ พ.ศ.2551 มาตรา 52 วรรคสาม ประกอบมาตรา 9 วรรคสอง ซึ่งเป็นกฎหมายบทที่มีโทษหนักที่สุดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 90 จำคุกคนละ 12 ปี ทางนำสืบของจำเลยที่ 1 ที่ 3 และที่ 4 เป็นประโยชน์แก่การพิจารณา มีเหตุบรรเทาโทษ ลดโทษให้คนละหนึ่งในสามตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 78 คงจำคุกคนละ 10 ปี 8 เดือน กับให้จำเลยที่ 1 ที่ 3 และที่ 4 ร่วมกันชดเชยค่าสินไหมทดแทนแก่ผู้เสียหายทั้งสิ้นคนละ 40,000 บาท นอกจากนี้แก้ไขเป็นไปตามคำพิพากษาของศาลชั้นต้น ค่าฤชาธรรมเนียมชั้นอุทธรณ์ให้เป็นพับ โจทก์และจำเลยที่ 3 ฎีกา โดยได้รับอนุญาตจากศาลฎีกา ศาลฎีกาวินิจฉัยว่า ปัญหาข้อกฎหมายต้องวินิจฉัยตามฎีกาจำเลยที่ 3 ข้อแรกมีว่า เมื่อศาลชั้นต้นมีคำพิพากษาในคดีอาญาหมายเลขแดงที่ 1032/2560 ของศาลชั้นต้นที่โจทก์ฟ้องขอให้ลงโทษจำเลยที่ 3 ในความผิดฐานรับคนต่างด้าวที่หลบหนีเข้าเมืองโดยผิดกฎหมายให้เข้าพักอาศัยโดยซ่อนเร้นให้พ้นจากการจับกุมที่กระทำในวันที่ 25 พฤศจิกายน 2559 แล้ว สิทธินำคดีอาญามาฟ้องของโจทก์คดีนี้ระงับไปตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 39 (4) ประกอบพระราชบัญญัติวิธีพิจารณาคดีค้ามนุษย์ พ.ศ.2559 มาตรา 8 วรรคหนึ่ง หรือไม่

เห็นว่า การกระทำความผิดฐานสมคบโดยการตกลงกันตั้งแต่สองคนขึ้นไปเพื่อกระทำความผิดฐาน ค้ำมนุษย์โดยกระทำความแก่บุคคลอายุเกินสิบห้าปี แต่ไม่ถึงสิบแปดปี ฐานสมคบโดยการตกลงกันตั้งแต่ สองคนขึ้นไปเพื่อกระทำความผิดฐานค้ำมนุษย์โดยกระทำความแก่บุคคลอายุไม่เกินสิบห้าปี ฐานร่วมกัน ตั้งแต่สามคนขึ้นไปกระทำความผิดฐานค้ำมนุษย์โดยกระทำความแก่บุคคลอายุเกินสิบห้าปี แต่ไม่ถึงสิบ แปดปี ฐานร่วมกันตั้งแต่สามคนขึ้นไปกระทำความผิดฐานค้ำมนุษย์โดยกระทำความแก่บุคคลอายุไม่เกิน สิบห้าปี และฐานร่วมกันหน่วงเหนี่ยวหรือกักขังผู้อื่น หรือกระทำให้ผู้อื่นปราศจากเสรีภาพใน ร่างกายตามพระราชบัญญัติป้องกันและปราบปรามการค้ามนุษย์ พ.ศ.2551 มาตรา 4, 6, 9, 10, 11, 52 และประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 310 กับความผิดฐานรับคนต่างด้าวที่หลบหนีเข้าเมือง โดยผิดกฎหมายให้เข้าพักอาศัยโดยซ่อนเร้นให้พ้นจากการจับกุมตามพระราชบัญญัติคนเข้าเมือง พ.ศ.2522 มาตรา 64 เป็นความผิดคนละประเภทกัน และยังเป็นความผิดสำเร็จในตัวเองต่างกัน โดยอาศัยเจตนาแตกต่างแยกจากกันได้ นอกจากนี้ยังเป็นความผิดต่อกฎหมายคนละฉบับซึ่งมี องค์ประกอบแห่งความผิดแตกต่างกันด้วย ทั้งเจตนาในการกระทำความผิดดังกล่าวก่อให้เกิดผลที่ แตกต่างกันได้ สามารถแยกเจตนาในการกระทำความผิดออกจากกันได้ ดังนี้ แม้จำเลยที่ 3 กระทำความผิดในคราวเดียวกันก็ตาม ก็เป็นคนละกรรมกัน ศาลมีอำนาจลงโทษจำเลยที่ 3 ทุก กรรมเป็นกระทำความผิดไปตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 91 กรณีมิใช่เป็นการกระทำความผิด เดียวกันแล้วโจทก์นำการกระทำเดียวกันนั้นมาแยกฟ้องเป็น 2 คดี เมื่อโจทก์ฟ้องจำเลยที่ 3 และ ศาลพิพากษาลงโทษตามพระราชบัญญัติคนเข้าเมือง พ.ศ.2522 เป็นคดีอาญาหมายเลขแดงที่ 1032/2560 ของศาลชั้นต้น ไปแล้ว คดีย่อมเสร็จเด็ดขาดไปเฉพาะกระทำความผิดตาม พระราชบัญญัติคนเข้าเมือง พ.ศ.2522 เท่านั้น ส่วนกระทำความผิดฐานอื่นตามคดีนี้ยังหาได้มี การวินิจฉัยในเนื้อหาความผิดแต่อย่างใด จะถือว่าคำพิพากษาเสร็จเด็ดขาดในความผิดฐาน ดังกล่าวไปแล้วหาได้ไม่ โจทก์จึงฟ้องจำเลยที่ 3 เป็นคดีนี้ได้อีก ไม่เป็นฟ้องซ้ำ สิทธินำคดีอาญามา ฟ้องของโจทก์ไม่ระงับไปตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 39 (4) ประกอบ พระราชบัญญัติวิธีพิจารณาคดีค้ามนุษย์ พ.ศ.2559 มาตรา 8 วรรคหนึ่ง ฎีกาจำเลยที่ 3 ข้อนี ฟังไม่ขึ้น ปัญหาข้อกฎหมายต้องวินิจฉัยตามฎีกาจำเลยที่ 3 ข้อต่อไปมีว่า ฟ้องโจทก์ในความผิด ฐานค้ำมนุษย์ชอบด้วยประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 158 (5) ประกอบ พระราชบัญญัติวิธีพิจารณาคดีค้ามนุษย์ พ.ศ.2559 มาตรา 8 วรรคหนึ่งหรือไม่ โดยจำเลยที่ 3 ฎีกาว่า ฟ้องโจทก์ไม่ได้บรรยายฟ้องว่าการกระทำของจำเลยที่ 3 เป็นการกระทำความผิดแสวง หาประโยชน์โดยมิชอบนั้น เห็นว่า ฟ้องโจทก์ในความผิดฐานสมคบโดยการตกลงกันตั้งแต่สองคน ขึ้นไปเพื่อกระทำความผิดฐานค้ำมนุษย์และฐานร่วมกันตั้งแต่สามคนขึ้นไปกระทำความผิดฐานค้ำ มนุษย์ได้บรรยายแล้วว่า จำเลยที่ 3 กระทำไปเพื่อแสวงหาประโยชน์โดยมิชอบจากการบังคับใช้ แรงงานหรือบริการ ครอบคลุมความผิดตามมาตรา 6 (เดิม) และมาตรา 9 (เดิม) แห่ง พระราชบัญญัติป้องกันและปราบปรามการค้ามนุษย์ พ.ศ.2551 ซึ่งเป็นกฎหมายที่ใช้บังคับในขณะ จำเลยที่ 3 กระทำความผิด ฟ้องโจทก์ในความผิดฐานค้ำมนุษย์จึงชอบด้วยประมวลกฎหมายวิธี พิจารณาความอาญา มาตรา 158 (5) ประกอบพระราชบัญญัติวิธีพิจารณาคดีค้ามนุษย์ พ.ศ.2559 มาตรา 8 วรรคหนึ่งแล้ว ฎีกาจำเลยที่ 3 ข้อนีฟังไม่ขึ้น ปัญหาต้องวินิจฉัยตามฎีกาโจทก์ข้อแรกมีว่า จำเลยที่ 2 กระทำความผิดตามฟ้องหรือไม่ โดยโจทก์ฎีกาว่า จำเลยที่ 2 เป็นภริยาจำเลยที่ 1 และ พักอาศัยอยู่บริเวณชั้นสองภายในบ้านเดียวกับจำเลยที่ 1 ที่ผู้เสียหายทั้งสองถูกหน่วงเหนี่ยวกักขัง ภายในห้องชั้นล่างของบ้าน ทั้งจำเลยที่ 2 ได้นำอาหารมาให้ผู้เสียหายทั้งสองรับประทานบางครั้ง

อีกด้วย ซึ่งผิดปกติวิสัยของการดูแลแขกที่มาพักอาศัยในบ้านของตน แสดงให้เห็นว่าจำเลยที่ 2 เป็นผู้ร่วมกระทำความผิดกับจำเลยที่ 1 กับพวกโดยคบคิดกันเป็นขบวนการในการรับผู้เสียหายทั้งสี่มาเป็นทอດๆ เพื่อส่งตัวไปบังคับใช้แรงงานที่ประเทศมาเลเซีย นั้น เห็นว่า คดีนี้โจทก์ฟ้องขอให้ลงโทษจำเลยที่ 2 ตามพระราชบัญญัติป้องกันและปราบปรามการค้ามนุษย์ พ.ศ.2551 มาตรา 4, 6, 9, 10, 11, 52 และประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 310 อันเป็นคดีค้ามนุษย์ตามมาตรา 3 แห่งพระราชบัญญัติวิธีพิจารณาคดีค้ามนุษย์ พ.ศ.2559 เมื่อพระราชบัญญัตินี้ได้บัญญัติเกี่ยวกับหน้าที่นำสืบในการกระทำความผิดไว้เป็นการเฉพาะและคดีนี้เป็นคดีอาญา โจทก์จึงมีหน้าที่นำพยานมาไต่สวนให้รับฟังได้โดยปราศจากสงสัยว่าจำเลยที่ 2 กระทำความผิดตามฟ้องจริง แต่ทางไต่สวนของโจทก์ไม่ปรากฏข้อเท็จจริงว่าจำเลยที่ 2 มีส่วนเกี่ยวข้องหรือรู้เห็นกับการกักขังผู้เสียหายทั้งสี่ที่บ้านของจำเลยที่ 1 และที่ 2 แต่อย่างใด โดยพวกของจำเลยที่ 1 ซึ่งเป็นคนขับรถจักรยานยนต์พ่วงข้างเป็นผู้นำผู้เสียหายทั้งสี่ไปกักขังไว้ในห้องที่บ้านหลังดังกล่าว ทั้งทางไต่สวนได้ความว่าจำเลยที่ 1 เป็นผู้พาผู้เสียหายทั้งสี่ขึ้นรถตู้โดยสารเดินทางไปอำเภอหาดใหญ่ จังหวัดสงขลา เพื่อส่งมอบให้จำเลยที่ 3 และที่ 4 ที่รอรับผู้เสียหายทั้งสี่ จำเลยที่ 1 ติดต่อกับจำเลยที่ 3 และที่ 4 ทางโทรศัพท์เคลื่อนที่กับแอปพลิเคชันไลน์ และจำเลยที่ 3 โอนเงิน 2,000 บาท ให้จำเลยที่ 1 เพื่อเป็นค่าใช้จ่ายที่นำผู้เสียหายทั้งสี่ขึ้นรถตู้โดยสารจากจังหวัดนครศรีธรรมราชไปอำเภอหาดใหญ่ จังหวัดสงขลา บ่งชี้ให้เห็นว่าจำเลยที่ 1 แต่เพียงผู้เดียวที่ติดต่อกับจำเลยที่ 3 และที่ 4 โดยจำเลยที่ 2 ไม่มีส่วนรู้เห็นเกี่ยวข้องด้วยเช่นกัน ดังนี้ ถ้าฟังข้อเท็จจริงทางไต่สวนได้ความว่าจำเลยที่ 2 เป็นภริยาจำเลยที่ 1 พักอาศัยอยู่บ้านเดียวกับจำเลยที่ 1 และเคยจัดอาหารให้แก่ผู้เสียหายทั้งสี่รับประทานเพียงครั้งเดียว จะสันนิษฐานว่าจำเลยที่ 2 ร่วมกระทำความผิดกับจำเลยที่ 1 และพวก โดยคบคิดกันเป็นขบวนการยอมเป็นผลร้ายแก่จำเลยที่ 2 ทั้งจำเลยที่ 2 ก็เบิกความว่า จำเลยที่ 2 เข้าใจว่าผู้เสียหายทั้งสี่เป็นญาติของญาติจำเลยที่ 1 และจำเลยที่ 2 ให้อาหารแก่บุคคลดังกล่าวรับประทานเพราะสงสาร เช่นนี้ ที่ศาลอุทธรณ์ยกฟ้องโจทก์สำหรับจำเลยที่ 2 โดยยกประโยชน์แห่งความสงสัยให้แก่จำเลยที่ 2 นั้น ศาลฎีกาเห็นพ้องด้วย เมื่อจำเลยที่ 2 ไม่ได้กระทำความผิดตามฟ้อง จำเลยที่ 2 จึงไม่ต้องร่วมกันชดเชยค่าสินไหมทดแทนให้แก่ผู้เสียหายทั้งสี่ตามพระราชบัญญัติป้องกันและปราบปรามการค้ามนุษย์ พ.ศ.2559 มาตรา 35 ฎีกาโจทก์ข้อนี้ฟังไม่ขึ้น ปัญหาต้องวินิจฉัยตามฎีกาจำเลยที่ 3 ข้อต่อไปมีว่า จำเลยที่ 3 กระทำความผิดตามคำพิพากษาศาลอุทธรณ์หรือไม่ โดยจำเลยที่ 3 ฎีกาว่า ทางนำสืบของโจทก์ไม่ปรากฏว่าจำเลยที่ 3 สมคบคิดกับจำเลยและบุคคลอื่น จำเลยที่ 3 เป็นเครื่องมือให้จำเลยที่ 4 เท่านั้น เห็นว่า การกระทำใดที่จะเป็นความผิดฐานสมคบโดยการตกลงกันตั้งแต่สองคนขึ้นไปเพื่อกระทำความผิดฐานค้ามนุษย์และฐานร่วมกันตั้งแต่สามคนขึ้นไปกระทำความผิดฐานค้ามนุษย์ตามที่ได้สมคบกันตามพระราชบัญญัติป้องกันและปราบปรามการค้ามนุษย์ พ.ศ.2551 มาตรา 6 (2) (เดิม) และมาตรา 9 วรรคหนึ่ง และวรรคสอง นั้น ต้องได้ความว่าผู้นั้นมีส่วนรู้เห็น ร่วมวางแผน ตัดสินใจร่วมกัน หรือแบ่งหน้าที่กันทำ โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อแสวงหาประโยชน์โดยมิชอบจากการบังคับใช้แรงงานหรือบริการ หรือการเอาคนลงเป็นทาส หรือการอื่นใดที่คล้ายคลึงกันอันเป็นการขูดรีดบุคคล ไม่ว่าบุคคลนั้นจะยินยอมหรือไม่ก็ตาม ตามความหมายที่บัญญัติไว้ในมาตรา 4 (เดิม) แห่งพระราชบัญญัตินี้ดังกล่าว โดยกระทำการเป็นอิสระจัดหา ซื้อ ขาย จำหน่าย พามาจากหรือส่งไปยังที่ใด หน่วงเหนี่ยวกักขัง จัดให้อยู่อาศัย หรือรับไว้ซึ่งเด็ก เมื่อทางไต่สวนข้อเท็จจริงได้ความว่าจำเลยที่ 3 ติดต่อกับจำเลยที่ 1 ทางโทรศัพท์และแอปพลิเคชันไลน์ จำเลยที่ 3 โอนเงินจำนวน

2,000 บาท ให้จำเลยที่ 1 เพื่อเป็นค่าใช้จ่ายที่นำผู้เสียหายทั้งสี่ขึ้นรถตู้โดยสารจากจังหวัด นครศรีธรรมราชไปอำเภอหาดใหญ่ จังหวัดสงขลา จำเลยที่ 3 และที่ 4 เป็นผู้มารับผู้เสียหายทั้งสี่ จากรถตู้โดยสารนำไปกักขังไว้ในบ้านของจำเลยที่ 3 ดังนี้ พฤติการณ์ของจำเลยที่ 3 ดังกล่าวบ่งชี้ว่า จำเลยที่ 3 มีส่วนร่วมรู้เห็น ร่วมวางแผน และแบ่งหน้าที่กันทำ โดยเป็นธุระจัดหา พามาจาก และ หน่วงเหนี่ยวกักขังผู้เสียหายทั้งสี่โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อแสวงหาประโยชน์โดยมิชอบจากการบังคับใช้แรงงานส่งไปทำงานที่ประเทศมาเลเซีย อันเป็นการกระทำความผิดฐานสมคบโดยการตกลงกันตั้งแต่สองคนขึ้นไปเพื่อกระทำความผิดฐานค้ามนุษย์และฐานร่วมกันตั้งแต่สามคนขึ้นไป กระทำความผิดฐานค้ามนุษย์ตามที่ได้สมคบกันตามคำพิพากษาศาลอุทธรณ์แล้ว ที่ศาลอุทธรณ์ พิพากษามานั้น ศาลฎีกาเห็นพ้องด้วย ฎีกาจำเลยที่ 3 ขอนี้ฟังไม่ขึ้น ปัญหาต้องวินิจฉัยตามฎีกา โจทก์ข้อต่อไปมีว่า ค่าสินไหมทดแทนของผู้เสียหายทั้งสี่มีเพียงใด โดยโจทก์ฎีกาว่า พฤติการณ์การ กระทำความผิดของจำเลยที่ 1 ที่ 3 และที่ 4 เป็นขบวนการ โดยผู้เสียหายทั้งสี่ถูกบังคับ กักขัง หน่วงเหนี่ยว ทำร้ายร่างกาย และส่งตัวเป็นทอด ๆ เป็นระยะเวลาหลายวัน เมื่อผู้เสียหายทั้งสี่ยังเป็นเด็กอายุไม่เกิน 18 ปี ค่าสินไหมทดแทนที่ปลัดกระทรวงการพัฒนาสังคมและความมั่นคงของ มนุษย์ประชุมพิจารณากำหนดให้แก่ผู้เสียหายทั้งสี่จึงเหมาะสมแล้วนั้น เห็นว่า แม้จำเลยที่ 1 ที่ 3 และที่ 4 จะกักขังผู้เสียหายทั้งสี่ไว้ในระยะเวลาอันสั้นก็ตาม แต่ทางใต้สวนข้อเท็จจริงได้ความว่า พวกของจำเลยที่ 1 ที่ 3 และที่ 4 กับจำเลยที่ 1 ที่ 3 และที่ 4 พาผู้เสียหายทั้งสี่เดินทางจาก สาธารณรัฐแห่งสหภาพเมียนมามายังอำเภอหาดใหญ่ จังหวัดสงขลา ตั้งแต่เดือนตุลาคม 2559 จนกระทั่งวันที่ 25 พฤศจิกายน 2559 พันตำรวจตรี พ. กับพวกจึงช่วยเหลือผู้เสียหายทั้งสี่ได้ และ ระหว่างเดินทางพวกของจำเลยที่ 1 ที่ 3 และที่ 4 ได้ทำร้ายร่างกายผู้เสียหายทั้งสี่ ทั้งบิดามารดา ผู้เสียหายทั้งสี่ได้ส่งเงินให้พวกของจำเลยที่ 1 ที่ 3 และที่ 4 เป็นเงิน 2,500,000 บาท เช่นนี้ ความเสียหายที่ผู้เสียหายทั้งสี่ได้รับจึงไม่ได้มีเพียงเฉพาะเสรีภาพในร่างกายจากการที่ผู้เสียหายทั้ง สี่ถูกกักขังที่บ้านจำเลยที่ 1 และที่ 3 ดังที่ศาลอุทธรณ์วินิจฉัยเท่านั้น แต่ยังมี ความเสียหายอันเกิด จากการพาผู้เสียหายทั้งสี่เดินทางมายัง จังหวัดสงขลา ความเสียหายเป็นตัวเงิน ความเสียหายจาก การทำร้ายร่างกาย และความเสียหายทางด้านจิตใจ ดังนี้ การที่ประชุมพิจารณา ค่าสินไหมทดแทนให้กับผู้เสียหายจากการค้ามนุษย์ กำหนดค่าสินไหมทดแทนให้ผู้เสียหายที่ 1 ถึงที่ 3 เป็นค่าความเสียหายด้านร่างกาย ค่าถูกเรียกค่าไถ่ ค่าชดเชยตามจำนวนวันที่ถูกล่อลวง และ ค่าเสียหายด้านจิตใจ เป็นเงินคนละ 144,000 บาท กับกำหนดค่าสินไหมทดแทนให้ผู้เสียหายที่ 4 เป็นค่าความเสียหายด้านร่างกาย ค่าถูกเรียกค่าไถ่ และค่าเสียหายด้านจิตใจ เป็นเงิน 135,000 บาท นับว่าเหมาะสมแล้ว ศาลฎีกาเห็นควรให้จำเลยที่ 1 ที่ 3 และที่ 4 ร่วมกันชดใช้ ค่าสินไหมทดแทนแก่ผู้เสียหายทั้งสี่ตามจำนวนเงินดังกล่าว ที่ศาลอุทธรณ์กำหนดให้จำเลยที่ 1 ที่ 3 และที่ 4 ร่วมกันชดใช้ค่าสินไหมทดแทนแก่ผู้เสียหายทั้งสี่คนละ 40,000 บาท นั้น ศาลฎีกาไม่ เห็นพ้องด้วย ฎีกาโจทก์ข้อนี้ฟังขึ้น พิพากษาแก้เป็นว่า ให้จำเลยที่ 1 ที่ 3 และที่ 4 ร่วมกันชดใช้ ค่าสินไหมทดแทนให้แก่ผู้เสียหายที่ 1 ถึงที่ 3 เป็นเงินคนละ 144,000 บาท และผู้เสียหายที่ 4 เป็นเงิน 135,000 บาท ค่าฤชาธรรมเนียมชั้นฎีกาให้เป็นพับ นอกจากนี้แก้ไขให้เป็นไปตาม คำพิพากษาศาลอุทธรณ์

องค์คณะ

เทพ อิงคสิทธิ์ · พงษ์ศักดิ์ กิตติสมเกียรติ · จาตุรงค์ สรนวัตร

ข้อความคำพิพากษาเป็นของศาลฎีกา · ที่มาของข้อมูล: thai-legal-corpus (CC-BY-4.0) ← deka.supremecourt.or.th ·
<https://www.thaideka.online/deka/4602/2564>